

Златан запис о Среброву

Духовни тестамент ангажованог песника у документарној драми Драгосава Симића

С не малим поносом, кад за то искрсне повод и прилика, наводимо награде које су представници београдске радиофонске школе добили на одговарајућим европским фестивалима. Оне нам служе као потврда наших вредности и домета, као оверена резервација нашег европског места, опредељења и угледа. Да би нас препознали и признали, могамо се, бар понекад, појављивати међу онима од којих то прижељкујемо. Ономогуће ли нас, неће нам много помоћи правдање о нашој супериорности.

Омче ономогућавања, међутим, попуштају и кидају се па нарцисоидно правдање уступа место креативном доказивању. Част да Радио Београд представља на угледном италијанском фестивалу из ваљаног разлога припала је документарно-драмској емисији о Владимиру Среброву Драгосава Симића. Услов је био да мора бити емитована на таласима матичне радио-станице, па је зато премијера изведена када смо је најмање очекивали, 3. августа 2002. године.

Реч је о још једном „српском специјалитету“ у радиофонској интерпретацији овог аутора о најновијем „концентричном кругу“ Симићевог документаризма. Није ово једина његова емисија са својеврсном интродукцијом. Али, овде смо у прилици да чујемо разрађени документарно-драмски пролог.

Већ од првог дела, уводног, хронолошког иступа препознајемо неуморног трагаоца за аутентичним личностима, новинара који неуморно микрофоном одолева „неподношљивој лакоћи бивствовања“. У том прологу своме најављује нам и документарним звучним записом илуструје свога протагонисту Милана Николића, родом Србијанца, познатог широј јавности под псеудонимом Владимир Сребров. Први и последњи пут га је Симић срео маја 1996. године у Мостару, када се овај својеглави, отворени, несхваћени, меланхолични, темпераментни и чак злоупотребљени песник налази на „пост-логорском одсуству“. Све остале које најављује у овом успелом

прологу Симић назива својим пријатељима, а не тек пуким сарадницима.

Такав је и радознали, познати новинар Ејуб Штитковац, пријатељ Сребровљев. Снимак књигољуба Дејана Тадића остварен је посредством телефона, али из те евокације, на време пре деценију и по, постаје нам јаснији лик песника жустрих покрета и немирних очију. „Поглед искоса“ (матичарски речено) Мика Павићевић је упутио и остварио и овога пута, тако да изазива саосећање, макар уз извесну дистанцу, која, међутим, не прераста у иронични отклон.

У овој документарној драми, дакле, слушамо аутентичну Сребровљеву исповест, а једновремено (баш као у каквом постмодернистичком остварењу) у Мики имамо његовог паралелног или комплементарног, а опет успешног тумача што је упечатљив и дирљив израз нашао у писму које је из српског заточеништва овај песник упутио маленој кћери. Слушајући Микку као Среброва, не успевамо да избегнемо асоцијацију на Нехруова писма

Индири, али и на песничке и дневничке записе Стевана Тонића, на несрећне правце развоја нашег националног питања последњих десетлећа 20. века – од бреза до ружа на асфалу. Електронску пошту је у радиодрамски код надахнуто транспоновало Милан Михаиловић, посудивши свој глас и надимак човеку који, иако пријатељ, радије не би потписао текст о Владимиру Среброву, песнику који га је чешће љутио но одушевљавао, али с којим се, ипак, није посвађао.

Жарко Обрачевић је са провереном и вазда добродошлом поузданошћу казивао одломке из дневника и недељника наших. Необуздан Симићев креативни размах испољава се и у томе што већ у прологу сам најављује као свога пријатеља музичког сарадника Марину Марковић која је фрагментима Тошића, Стравинског и Михаиловића, као и њиховим релевантним распоредом и акцентирањем, дала неупадљив али неизоставан драмски печат Симићевој емисији.

Р. Бурић

Четвртак 5. септембар 2002.